

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XXII. De rubo et virga justitiae et de ix choris angelorum.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

bus factis meis exhibui : et sic vincas superbiam humilitate. Cum vero impatientia te infestat, memento patientiæ meæ, quam habui in paupertate, in fame, in siti, in discurrendo, in injuriis, in contumeliis et maxime in morte. Et similiter cum infestaris ira, recordare mansuetudinis meæ, qua cum his qui oderunt pacem eram pacificus et mansuetus, in tantum quod etiam crucifixoribus meis, qui cum tot crudelitatum genera in me exercuissent quod nihil superaddere amplius possent, adhuc præ nimio furore strindebant super me dentibus, cum tanta cordis dulcedine veniam impetrans, Patrem eis placavi, ac si nunquam mihi contrarii exstitissent. Et sic poteris cuncta vitia virtutibus superare. »

Charitas,
humilitas,
patientia,
mansuetudo
Christi.

CAPUT XXII.

DE RUBO ET VIRGA JUSTITIÆ ET DE IX CHORIS ANGELORUM.

CUM piæ memoriæ Dominus B. Comes junior ¹ obiisset, et Congregatio ejus funeri processionaliter obviaret, hæc Dei ancilla videns campi planitiem et amplitudinem, multum sibi complacuit. Postea nocte quadam dum dormire non posset, et tamen surgere ad orationem præ sua infirmitate nequiret, apparuit ei Dominus in veste candida, sedens ante lectum ipsius ; super variis tribulationibus et infirmitatibus suis eam dulciter consolabatur. At illa dixit ad Dominum : « Eia Domine mi, utinam liceret mihi, per taliscampiqualis

Campi
planities
juxta
Helftam
Mechtildem
multum
delectat.

1. Cf. Part. V. c. 11. Hic videtur fuisse Burchardus XII de Manseld, qui anno 1294 præmatura morte quidem sublatus fuit, postquam monasterio 29 jugera nemoris legasset. *Franken*, pp. 59 et 223.

Silva habet
aures et
campus
oculos.

nuper transivi planitiem, tecum deambulare! » Cui Dominus respondit : « Nescis quid hoc sit quod vulgariter dicitur : silva habet aures, et campus oculos? » Et adjecit : « Hoc est silvam habere aures, scilicet si duo sederint in rubo invicem colloquentes, alii circumeuntes audire possunt. » Et statim visus est ei rubus speciosissimus, qui totus creverat ex virgis novellis in altum directis, miræ proceritatis et pulchritudinis. In hoc rubo Dominus cum anima sedebat ; novellæ autem illæ de quibus excreverat rubus, Dei erant virtutes : scilicet, sapientia, benignitas, justitia, misericordia, charitas, et cæteræ virtutes Domini naturales ; quæ sicut oliva semper miro modo virent ac florent, et nova producant.

Deus est
ipse virga
justitiæ
quam anima
complectitur

Anima vero amplexata est virgam justitiæ, dicens ad Dominum : « Hanc virgam me modo complecti cum gratitudine convenit ; quia tribulationibus et pœnis me replens, per ipsam me exerces. » Et ecce vidit quod virga illa ipse Deus erat, quem anima amplexibus suis strictum tenebat. Cœpitque his verbis ipsum laudare : « Laudo te petram justitiæ ; laudo te solem justitiæ ; laudo te decorem justitiæ, » etc. Fluvius autem de Corde Dei egrediebatur, qui animam illam influens, omnia membra ejus penetravit, et ad plenum depurans omnem tristitiam quam ante habuerat ab ea penitus effugavit. Et ait Dominus : « Ecce rubus de quo Scriptura dicit : *Emissiones tuæ Paradisus.* » (CANT. IV. 13.) Circa rubum vero omnes Angeli stabant, ita ut quilibet chorus rubum illum circumgyraret in modum novem circulorum.

Et dixit Dominus ad animam : « Ecce quod Scriptura dicit : *Quæ habitas in hortis, amici auscultant.* » (CANT. VIII. 13.) Anima autem divinitus inspirata, intellexit qualiter omnes Angeli homini justo, ad omnia quæ agi bona, sunt ministrantes. Cum ergo homo psalmos, aut aliquam divinam scripturam legerit, seu aliud bonum opus peregerit, Angeli sunt illi servientes. Cum vero in oratione loquitur cum Deo, aut

Dei verbum audit, vel de Deo loquitur, Archangeli ipsi ministrant. Si autem de virtutibus Dei cogitans, extollit eas, scilicet potentiam, sapientiam, bonitatem, justitiam, misericordiam, longanimitatem et charitatem, et in quantum potest se in virtutibus conformare studet, obsequuntur illi Virtutes. Cum autem homo ex recordatione ineffabilis et excellentissimæ divinitatis, Deum tremit, et in omni humilitate Deo subicit, ministrant illi Potestates. Sed cum extollit in corde suo nobilitatem et eminentiam deitatis, cogitando qualiter infinita majestas dignata est hominem condere ad imaginem et similitudinem suam, et quanta pro homine fecit et pertulit, et ob reverentiam qua Deus hominem diligit, et reverenter etiam diligit omnem hominem, serviunt illi Principatus. Sed cum homo inclinationibus, genuflexionibus et veniis Deum adorat, Dominationes ei famulantur. Si vero in tranquillitate cordis de Deo meditatur, Throni sunt illi obsequentes. Si autem in cognitione Dei illuminatur, et in contemplatione ad speculanda Dei mysteria elevatur, Cherubim ei famulantur. Sed cum anima de Corde Dei trahens amorem ignitum, et Deum cum suimetipsius amore diligit, et omnem hominem in Deo et propter Deum amat, Seraphim ei ministrant.

Varia
Angelorum
erga
animam
ministeria.

Post hæc dixit ei Dominus : « Vis scire quid sit campum habere oculos ? Ubi duo in plano deambulant campo, de longe se intueri possunt. Si enim duo invicem dilecti se mutuo a longe conspexerint in plana via, citius conveniunt. Cum enim cervus et cerva in campo se per longa spatia respexerint, quanto citius concurrunt. Sic anima amans et me desiderans, uno gemitu me dicto citius sibi intrahit. In campo etiam viatores et peregrini refici solent ; sic ego, cum anima illa quæ se in hoc mundo peregrinam facit, et cor spatiosum et exoccupatum a terrenis et omni impedimento habet, hanc sæpius soleo convivare. In campo etiam solent

Parssecunda
proverbii
explicatur.

hominēs carpere flores ; ita in anima sancta varia desideria, quibus sicut campus floridus decoratur, ego libens carpo, faciens inde sertum quod capiti meo impono, donec anima per seipsam ad me veniat, et tunc illud sibi reddo. »

Tunc dixit ad Dominum : « Mi Domine, quid in hoc deliqui cum me circumspectando, sic in spatiositate campi delectabar? » Respondit : « Contra obedientiam fecisti, et mihi non intendisti ; insuper pro anima defuncti orare neglexisti. » Et illa : « Doce me, amantissime, qualiter de cætero si exire contigit, faciamus? » Qui respondit : « Dum primo a choro exitis, legite illum versum : *Deduc me, Domine, in via tua, et ingrediar in veritate tua. Lætetur cor meum ut timeat nomen tuum.* (PSAL. LXXXV. 11.) Sicque in timore meo exeatis, accipientes me in socium itineris, quasi baculum unde sustentemini. Et sic egredientes, domos et ipsam viam omniaque vobis occurrentia, tunc dextera mea benedicatis, eruntque ex hoc benedicta. Cum enim homo vanam habuerit lætitiā, semper cor ejus postmodum aggravatur ; qui vero timorem meum habuerit, non contristabitur, sed veram lætitiā obtinebit. Dehinc cum funeri appropinquatis, recolere potestis processionem illam, qua in die iudicii omnes resurgendo cum corporibus suis mihi occurrent, egoque cum ineffabili gloria et majestate, stipatus omni Angelorum et Sanctorum multitudine, illis obviabo. Orabitur etiam pro anima defuncti, ut si in pœnis est, citius absolvatur ; si autem impedimento aliquo a me removetur, ab hoc liberetur, mihi Sanctisque meis citius conjungatur, et fiat dignus glorificationis futuræ, ut cum lætitiā et gloria in die illa tremenda mihi præsentetur. »

Quid sit
agendum
cum sit
necesse e
monasterio
egredi.

Cum funeri
adsumus,
iudicii
conventum
rememore-
mus.